

VETERANSKI

DŽIP –

NEJ LAGVI

DŽIP

STR. 3

MI, SENČARGE

VKÜPDRŽIMO

STR. 6

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 14. junija 2012 ☼ Leto XXII, št. 24

Vloga medijev pri prikazovanju slovenskih nacionalnih manjšin

»Današnji dogodek se odvija v sklopu raziskave z naslovom Percepcija slovenske manjšine v Italiji v slovenskih medijih in komunikacijski vzvodi integracije zamejskega in slovenskega medijskega prostora, ki ga v partnerstvu z Inštitutom za narodnostna vprašanja iz Ljubljane pod vodstvom dr. Vlada Kotnika izvaja Univerza na Primorskem s finančno podporo Javne agencije za raziskovalno dejavnost RS in Urada Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu,« je na okrogli mizi z naslovom Vloga medijev pri prikazovanju slovenskih nacionalnih manjšin povedal dr. Peter Sekloča z Znanstveno-raziskovalnega središča Univerze na Primorskem (UP). Na okrogli mizi, ki jo je omenjeno središče v prostorih svoje knjižnice v Kopru pripravilo v sodelovanju z Inštitutom za narodnostna vprašanja (INV) iz Ljubljane, so še sodelovali: dr. Danijel Grafenauer in dr. Katarina Hirnők Munda (oba INV), znanstvena sodelavka UP dr. Karmen Medica, odgovorni urednik časnika Primorski dnevnik iz Trsta Dušan Udovič, urednik in voditelj oddaje Brez meje Regionalnega RTV Centra Koper Mitja Tretjak, sooblikovalka in novinarka radijske oddaje Sotočja na Radiu Slovenija Mateja Železnikar, novinarka in dopisnica RTV Slovenija Mirjam Muženič in avtorica tega zapisa. »Glavna tema raziskave, ki se bliža h koncu, je zaprtost slovenskega medijskega prostora za zamejske manjšinske tematike. Ugotovili smo nekaj zanimivih dimenzij, ki so značilne za raz-

Udeleženci okrogle mize

like med slovenskimi in zamejskimi mediji. Slednji absolutno in relativno pokrivajo širok spekter družbenega življenja v Sloveniji, na drugi strani pa so zamejske manjšinske teme v slovenskih medijih zelo obrobne,« je pojasnil Sekloča in razložil, da v manjšinskih medijih civilna družba veliko lažje dobi prostor v mediju, kar pa ni značilno za slovenske medije, kjer civilno-družbene skupine iz zamejstva težko dobijo svoj prostor. »Zelo hitro ga dobijo birokratski viri in politiki, seveda tudi škandali. Gre za vedno večjo tabloidizacijo medijev,« je poudaril dr. Peter Sekloča in z njegovo trditvijo smo se več ali manj strinjali tudi tisti, ki o zamejskih Slovencih poročamo v nacionalnih medijih, bodisi elektronskih ali tiskanih. Dejstvo je, da največ o dogajanju

med rojaki, ki živijo v Italiji, v Avstriji in na Madžarskem, pa tudi o tistih na Hrvaškem, poročata nacionalna televizija in radio, ki ob ponedeljkih zvečer predvaja tudi enourno oddajo Sotočja, namenjeno vsem štirim omenjenim zamejskim skupnostim. Kot vemo, lahko posnetku Sotočij od novega leta naprej vsak teden prisluhnemo tudi poslušalci Radia Monošter. Ugotovljeno je bilo, da je dobro, da se o manjšinah poroča v takšnih specializiranih oddajah, vsekakor pa bi bilo o njih več in obširneje potrebno poročati tudi v drugih oddajah RTV Slovenija, seveda pa tudi v drugih medijih, tako elektronskih kot tiskanih. Hanzi Tomažič, glavni urednik cerkvenega tednika Nedelja iz Celovca, je v svojem pisnem prispevku - poslala ga je tudi ured-

nica Porabja Marijana Sukič in v njem predstavila vlogo manjšinskih medijev v Porabju - med drugim spomnil, da je potrebno iskati rešitve, ki bi pripomogle, da bi tudi mlado generacijo navdušili za skupni slovenski kulturni prostor. »Kaj bi bilo, če bi Republika Slovenija in države, kjer delujejo manjšinski mediji, predvsem pa Evropska unija, podprli neke vrste start-up v obliki medijskega laboratorija, v katerem bi za določeno dobo šestim mladim iz Slovenije in zamejstva dali možnost, da eksperimentirajo z novodobnimi oblikami krepite sodelovanja in povezovanja. Socialna omrežja facebook, twitter, google+ so danes že najpomembnejši distributerji novic. Mladi bi v dvojicah, Slovenija-zamejstvo, s četrtno rotacijo aktivno sode-

lovali pri manjšinskih medijih, pri čemer bi v prvi vrsti ustvarjali poglede in priporočila za svoje vrstnike.« Tomažič se obenem zaveda, da lahko nevarnost reform ob dobrih namenih uniči ali razvedeni še tisto, kar deluje ali obstaja. »Pri jedru - in to so obstoječi mediji, ki imajo dokaj zvesto, praviloma res starejšo bralsko družino - so radikalnejši posegi lahko usodni. Tako kot zagovarjam pri ostalih točkah več poguma, čim več eksperimenta, tako bi bil pri jedru čim bolj previden glede sprememb,« navaja Hanzi Tomažič, ki za »požlahtnitev« zamejskega medijskega prostora »hrepeni« po štirinajstnevni ali mesečni prilogi, ki bi s komentarji, eseji, daljšimi pogovori in reportažami predstavljala »branje za dušo, oddih, orientacijo, nekaj, kar ne bi izginilo ob vsej ihti in hrupu sprememb.« Omenjena priloga, šlo naj bi za dopolnilo obstoječim tiskanim manjšinskim zamejskim medijem, bi po njegovem mnenju lahko privabila tudi bralce iz Slovenije. V raziskavi, pa tudi na tokratni okrogli mizi je bilo izpostavljeno, da osrednja vloga manjšinskih medijev ostaja obveščanje pripadnikov manjšine v materinem jeziku in krepitev njihove povezanosti z matico, zagotavljal pa naj bi tudi, da se kulturna tradicija manjšinskih skupnosti ne bi ohranjala le na folkloristični ravni, temveč na integrativni ravni, ki vključuje tradicijo in aktualnost, preteklost in sedanjost, pa tudi prihodnost.

Silva Eöry

RADIJSKI SPORED ZA ŠTAJERSKE SLOVENCE

Če so imeli Porabski Slovenci več kot desetletje tedensko le 8 ur radijskega programa, ga imajo Slovenci na avstrijskem Štajerskem še manj ali niti minute do 21. maja letos. Po tem datumu so štajerski Slovenci vključeni v program nekomercialnega svobodnega radia *Agora* Celovec.

Ob začetku obratovanja oddajnika Soboth – Sobota so se zbrali: Mag. Suzanne Weitlaner, predsednica KD člen 7; Gerhard Draxler, direktor deželnega studia ORF v Gradcu; Angelika Hödl, poslovodkinja Radia Agora; Karin Bernhard, direktorica deželnega studia Koroška, Celovec; Marijan Velik, vodja slovenskega uredništva ORF Koroška, Celovec; Karlheinz Papst, direktor deželnega studia Gradiščanske, Železno; Hubert Koler, župan Soboth-Sobota in Lojze Wieser, založnik in predsednik društva Radio Agora 105,5.

Avstrijska državna pogodba v 7. členu in zakon avstrijske radio-televizije ORF določata, da mora slovenska narodna skupnost imeti radijski (in TV) program v svojem jeziku. Obveznost iz obeh dokumentov je bila že desetletja izpolnjena za Slovence na Koroškem, ki so imeli od leta 1946 krajše slovenske oddaje iz deželnega studia ORF v Celovcu, ob prvem množičnejšem razpisu frekvenc pa sta začeli oddajati, slovenski in deloma dvojezični program, dve postaji: *Radio 2* in *Radio Agora*. Programski čas sta si delili na isti frekvenci. Zaradi nekaterih zapletov pri podaljšanju koriščenja frekvence je *Radio 2* prenehal z oddajanjem, ostal je *Radio Agora*, ki ima celodnevni program od šestih zjutraj do osemnajstih zvečer, z dvema preknitvama po dve uri v dopoldanskem in dve uri v popoldanskem programskem pasu, skupaj vsak dan osem ur živega programa iz Celovca.

Za to, da bo *Radio Agora* poročal tudi o Slovencih na Štajerskem, je bilo potrebno zagotoviti slišnost v krajih, kjer manjšina živi in k sodelovanju pritegniti sodelavce, ki bodo spremljali dogajanje in o njem poročali, torej novinarsko ekipo v Gradcu. Iz lanskega leta so se priprave

zavlekle v letos, ko so v kraju Sobota/Soboth prižgali pretvornik za del južne Štajerske, katerega signal še ne seže v *radgonski kot*, ob Radgoni, kjer je tudi kulturni dom Pavlova hiša in kjer živi največ slovensko govorečih prebivalcev. Avstrijska Radiotelevizija ORF zagotavlja, da bo tudi ta del s signalom pokrit do jeseni, najpozneje pa do konca leta. Razrešiti morajo nekatera lastniška vprašanja pri pretvornikih med ugasnjenim *Radiem 2* in *Radiem Agora*. Uredništvo v Gradcu ima za zdaj tri sodelavce, ki poročajo za vse oddaje, in še posebej za nekaj, kot pravijo, *specifičnih štajerskih stalnic*, in sicer od ponedeljka do petka po koroškem žurnalu še poročila iz Štajerske z vremensko napovedjo, vsak petek »kdo, kje, kaj«, kar je napoved dogodkov ob koncu tedna, vsako nedeljsko popoldne bodo predstavljali znane štajerske Slovence. Vsebinski poudarki naj bi

veljali enako za vse: umetnost, kultura, gospodarstvo, izobraževanje, šport, promet, vreme in dovolj raznolike glasbe.

O deležu štajerskih Slovencev v programu *Radio Agora* iz Celovca Suzanne Weitlaner, predsednica Kulturnega društva člen 7 pravi, da si društvo že od ustanovitve leta 1988 prizadeva za uresničevanje pravic, zagotovljenih v 7. členu avstrijske državne pogodbe. »Za to je potrebno mnogo malih korakov. Leta 2009 je bila s TV-oddajo „Dober dan, Koroška! Dober dan, Štajerska!“ želja po medijski oskrbi v slovenskem jeziku že delno uresničena, veselimo pa se, da je zdaj mogoče že dolgo obljubljeni slovenski radijski spored slišati tudi na Štajerskem. Z oddajanjem slovenskega radijskega sporeda preko oddajnika na Soboti je prvi, pomemben korak storjen, upamo pa, da bo mogoče oddajanje kmalu tudi preko ostalih dveh. Z razširitvijo slovenskega radijskega sporeda ne bo dobivala več informacij v materinščini le slovenska narodna skupnost na Štajerskem, temveč bodo tudi koroški Slovenci dobivali vesti o našem življenju.«

Generalni direktor ORF dr. Alexander Wrabetz ocenjuje, da manjšine v Avstriji že spremljajo radijske in televizijske programe v svojem jeziku: »Začetek oddajanja na Soboti pa omogoča avstrijski radioteleviziji tudi oskrbo Slovencev na Južnem Štajerskem. S tem smo našo programsko ponudbo smiselno dogradili in storili pomemben korak naprej.« Zadovoljstvo ob zagotavljanju slišnosti Radia Agora za štajerske Slovence sta izrazila tudi Gerhard Draxler, direktor deželnega studia ORF v Gradcu in Karin Bernhard, direktorica deželnega studia ORF v Celovcu, ki je izpostavila: »Od leta 1946 je na Koroškem samoumevno, da koroški Slovenci lahko sprejemajo ORF tudi v slovenskem jeziku. Uspele

produkcije slovenskega uredništva nam kažejo, da smo na pravi poti. Dobro sosodstvo preko odprtih meja ima neprecenljiv pomen. Zato podpiramo s svojim slovenskim sporedom tudi prijatelje na Štajerskem. Čas je zrel – die Zeit ist reif – za sosedsko slovensko sodelovanje.« Njen kolega iz Gradca Gerhard Draxler pa je dodal, da je za »ORF na Štajerskem tudi samoumevno, da spoštujemo, ohranjamo in ščitimo tudi jezikovno in kulturno monolitnost. Nova programska ponudba za štajerske Slovence tej naši državi ustreza in pomeni, da se ORF priznava k skupni evropski sedanjosti in bodočnosti.« Ma-

rijan Velik, vodja slovenskega uredništva ORF Koroška, je prepričan, da za narodno skupnost na Štajerskem »pomeni radijski spored dodatno krepitev njene identitete in izboljšanje njenega položaja,« medtem ko poslovodkinja radia Agora Angelika Hödl poudarja tudi sodelovanje z deželnim studiem ORF v Gradcu, kjer bodo pripravljali prispevke iz Štajerske.

Kar veliko lepih, in verjemimo, tudi iskrenih besed v prid štajerskim Slovencem, ki so na to dejanje morali čakati več desetletij, za razliko drugih manjšin v Avstriji, zlasti Slovencev na Koroškem pa tudi Hrvatov na Gradiščanskem.

Enest Ružič

Spominska stebra Emlékoszlop

Az Országos Szlovén Önkormányzat „a szlovén anyanyelvi kultúra elszármazott megőrzőinek és átörökítőinek tiszteletére” 2012. augusztusára emlékoszlopot állíttat a következő felirattal: *Akikért itthon már csak a harang szól – Sterin doma samo vözzonijo.*

- Szentgotthárd – Rábatótfalu városrész temetőjében
- a Kétvölgy ritkaházi településrészen lévő temetőben

Amennyiben a fenti céllal azonosulni kíván, a következő számlaszámon támogathatja a kivitelezést 2012. augusztus 15-ig.

Számlaszám:

11747068- 20021692 Hivatkozás: Kétvölgy-Ritkaháza

Számlaszám:

11747068- 20021685 Hivatkozás: Szentgotthárd-Rábatótfalu

Državna slovenska samouprava bo avgusta 2012 postavila spominska stebra v čast odseljenim pripadnikom slovenske skupnosti za ohranjanje slovenske jezikovne kulture in prenašanje le-te na mlade generacije z naslednjim napisom: **Sterin doma samo vözzonijo – Akikért itthon már csak a harang szól.**

- na pokopališču v Slovenski vesi in
- na pokopališču na Verici.

V kolikor se istovetite z zgoraj opisanim ciljem, ga lahko podprete do 15. avgusta 2012 z nakazilom svojega denarnega prispevka na naslednja transakcijska računa:

Številka tr. računa:

11747068- 20021692 Sklicevanje: Verica-Ritkarovci

Številka tr. računa:

11747068- 20021685 Sklicevanje: Monošter-Slovenska ves

Veteranski džip – nej lagvi džip

26. majuša je v Varaši lejpi, sunčni zadvečerak biu. Lidgé so se šetali po varaški ulicaj s svojimi mlajšami, lizali sladoled pa so nej znali, ka de se na kraci zgodilo. Na gnauk, kauli trifrtale šeste, se je iz Rábafüzesa pri-

nutpokazati *Porabskim Slovencom* - je raztomačo predsednik soboškoga kluba *Štefan Jančarič* pa cūjdau: »Največ, 36 mamo mašinov Jeep Willys iz 2. svetovne bojne. Mamo pa motore pa motore s prikolica-

Pred Slovenskim domom so se zberali »yankee«-ji

pelalo več kak štirideset sodački vozil (járnű), največ džipov pa motorov. Sodački mašini s cejle Slovenije (pa eške z Avstrije) so napravili dva veukiva krauga po Monoštri. Lüstvo se je čudivalo, na džipaj so sejdli moški pa ženske v (zveksoga meriški) sodački gvantaj pa majūtali naj-

mi (oldalkocsi) tō, med njimi čudovitni BMW Sahara, šteri je sploy rejdk i v Sloveniji, Avstriji ali na Vogrskom.« Džipe Willys se eške itak dá kúpiti, na priliko pred petimi lejtami je bila cejna 25.000 euronov. »Moreš lūbiti sodačka vozila, ovak ne moreš svojoga

»Willys«-i so prej odlaučili drugo bojno

gir Varašancom. Najbole so se procesiji radūvali mlajši. Cejla kolona, štera je prejk Avstrije prišla s sausednjoga Prekmurja, se je stavila pred Slovenskim domom. »V Murski Soboti mamo takzvani 'Jeep Klub Veteran', v šterom se zberamo lūbiteli stari sodački mašinov. Vsikšo leto organiziramo srečanja sodački oldtimerov, štera trpijo dva dneva. Letos smo steli naše džipe

v red vzeti. Tau je 2-3 leta dela, nūcani rezervni talov pa ne moreš nutdati, vse nauvo leko samo nūcaš. Padaške si dosta pomagamo eden drugoma s tanači. Delo je žmetno, nūcaš dosta cajta pa penez» - je eške povōdo predsednik Jančarič. O svojem džipi je gučo član ljubljanskega društva Aleš Čarman iz vesnice Medvode. »Vozila so stara skoro 70 lejt, naredili so je med 1941 pa 1945. Mi

smo je »poerbali« od jugoslovanske armade, štera je je dobila z Merike v 50. lejtaj, po bojni.« Te džipi so dugo stali na smetkaj, tačas ka so je lūbiteli nej dojkūpili. »Vozila trbej kompletno restavrirati, od srca, motora do karoserije. Če na začetki dosta delaš z njimi, bole je popravlaš, reskiraš več penez, maš leko 20-30 lejt mēr. Če si pa nej tak temeljit (alapos), leko vsikšo leto nika na kvar pride« - je o servisiranji povōdo gospaud Čarman. Džipi Willys so dostakrat žedni, kak pravi alkoholištange, na 100 kilomejterov spigējo 11-15 litrov bencina. Zatok je njino gordržanje pa pelanje z njimi nej falo. Je pa leko njini lastnik ponosen, če vej, gde vse so z njegovim džipom pelali. »Moj Willys je iz leta 1942. Tam je biu, gda so zaveznički (szövet-ségesek) z maurdja Norman-dijo napadali, tam je biu na eričnom, Dnevi D« - je povōdo Matjaž Jereb iz Kamnika pa cūjdau: »Naši džipi so registrerani kak oldtimerji, tau je malo falej. Zveksoga se ž njimi pelamo samo na takša srečanja, srcē pa mi ne njā, ka bi vleti za vikende nej pelo svojo ženo pa držino malo kalulivrat. Tau je pa tō istina, ka v službo ne odim z džipom.« Med dosta zelenimi vozili pa smo leko najšli ednoga žutoga tō, štero je melo farbo od peska, je raztomačo lastnik Aleksander Jevšek. »Ništerni pravijo, ka so drugo svetovno bojno odlaučili džipi Willys. Merkanarge so je dali tistoga ipa napraviti kauli osem milijonov, bili so na vsej frontaj v bojni. Moj má farbo 'sahara', biu je v afriškoj pūstini, gda so se bíli z nemškim Rommelom.« Merkanarge so mogli te džipe napraviti sploy brž, v kratkom cajti, njino znanje pa so dostakrat ponūcali v evropskoj avtomobilskoj industriji, smo čūli od gospauda Jevška. »Willysi so se leko nūcali na vnauge fēle forme. Kak smo vidli v merkanarskoj tv-seriji M.A.S.H., so je nūcali za tau, ka so ranjene lidi pelali v mobilne špitale. So pa služili za tau tō, gda je

trbōlo na gnauk pa brž napadniti sovraga. Na aerodromaj, letališčaj so ž njimi na nikoj dejvali fligare eške pred tistim, ka so se zdignili v luft.« Edno takšo mašinsko pūkšo (bila je prava, depa je nej funkcionerala) je gospaud Jevšek emo na svojem džipi. »Orožje (fegyver) je dopūščeno samo za srečanja. Ge pa se brezi

Varaši bilau največ zavezniški vozil, smo leko najšli ednoga motorista v nemškom gvanti, s čeladov pa z nemškim motorom. »Moj motor je odo po Rusoškom tō, napravili so ga leta 1943. Kūpo sem ga zavolo veteranski srečanj, depa ka ma kondicija ostane, ga pelam gda pa gda po rednoj poštiji tō. Največ mi pomagajo stari

Iz Slovenije se je pripelalo en par motorov tō (cūj eške nemški)

njega na lejpi dnevaj vozim z džipom privatno tō.« Na letošnjom srečanju smo se najbole čudivali, gda smo v sodački gvantaj zagledali ženske tō. Barbara Hribar iz Ljubljane večkrat odi na takša srečanja. »Lūbezen do sodački vozil sem erbala od svojoga očō, šte-

mehaniki, tisti se eške razmejo na takše stare motore« - je tapravo Jože Jošt iz okaulice Celja, šteri je svoj nemški sodački gvant kūpo od slovenskoga zbiratela. Telko »sodakov« pa sodački mašinov je že dugo nej bilau pred Slovenskim domom v Varaši.

»Meriški sodacke« pri Malom Triglavi v Andovcaj

ri je žau že devet lejt pokojni. Un je leta 1990 ustanovo Jeep Klub v Ljubljani, od njega pa sem erbala svojoga Willysa iz leta 1942 tō.« Ništerna društva organizirajo bitke (csata) tō, tam nūcajo nemške sodačke mašine ranč tak. Če rejsan je na srečanju v

Po dobroj večerdji pa po lékoj nauči so se veterani drugī den napautili v Andovce k Malomi Triglavi pa eške v Graničarski muzej v Števanovci. Gvūšno pa so Varašancom s svojo »procesijo« polepšali sobotni večer.

-dm-

OD SLOVENIJE...

Odkrili spomenik padlim Bošnjakom med I. svetovno vojno

Bosna in Hercegovina je bila usodna za zgodovino avstro-ogrskih monarhije, vendar so se Bošnjaki v sestavi njene vojske hrabro in častno borili, je v nagovoru ob odkritju spomenika padlim Bošnjakom na soški fronti v Logu pod Mangartom dejal predsedujoči predsedstvu BiH Bakir Izetbegović. Odkritja se je udeležil tudi slovenski predsednik Danilo Türk. Bosna in Hercegovina je v obdobju štiridesetih let pomembno zaznamovala vzpon in kasneje zaton cesarstva kot pomembne evropske in svetovne velesile. Tako kot slovenski predsednik Türk se je Izetbegović zavzel za vzpostavitev stoletja miru po stoletju vojn, ki sta ga močno zaznamovali obe svetovni vojni in tudi nedavna vojna v Bosni in Hercegovini, zato bodo podprli projekt Poti miru na tem območju. Bosanske čete v avstro-ogrski vojski so med prvo svetovno vojno štele preko 250.000 vojakov, skoraj pet tisoč pa jih je izgubilo življenje na območju Slovenije.

Igor Lukšič nasledil Boruta Pahorja

Igor Lukšič je bil na kongresu Socialnih demokratov (SD) izvoljen za predsednika stranke in je tako na tem mestu nasledil Boruta Pahorja. Po izvolitvi je poudaril, da bo šla stranka precej bolj v levo in bo vladi bistveno bolj gledala pod prste. Pahor, ki je na kongresu napovedal kandidaturu za predsednika republike, pravi, da ni razočaran, temveč čuti zadoščenje. Izid volitev predsednika SD na kongresu v Kočevju je bil pričakovano tesen. Lukšič je šele v drugem krogu volitev s 190 glasovi delegatov premagal Pahorja, ki je prejel deset glasov manj. Iz tekme za predsednika sta v prvem krogu izpadla Patrick Vlačič in Zlatko Jenko. Na kongresu, na katerem je sodelovalo 380 delegatov, so izvolili tudi podpredsednike stranke. To so postali Tanja Fajon, Mojca Kleva, Bojan Kontič in Dejan Židan.

Murska Sobota

V SENCİ TOPOLOV

Tokratni naslov sem si *sposodil* s prvega glasila Srednje kmetijske šole v Rakičanu tam nekje s konca petdesetih ali začetka šestdesetih let prejšnjega stoletja. Domala med vsemi dijaki priljubljeni slavist, naš učitelj slovenščine, pesnik po duši in dejanjih, prezgodaj umrli Jože Ternar, eden prvih izobražencev, ki so začeli obiskovati Porabje, je nam, dijakom, predlagal, da bi po zgledu na druge srednje šole pripravljali šolsko, predvsem literarno glasilo. Če strnem: začeli smo pripravljati ciklostirano glasilo *V sencí topolov*. Tedaj je namreč cesto med Mursko Soboto in Rakičanom krasil dvovrstni topolov drevored, ki je bil prvič zasajen leta 1896. Ta drevored so na začetku sedemdesetih let posekali, ker naj

Tako je po spominu in fotografijah nekdanji dvovrstni rakičanski drevored topolov narisal Ernest Bransberger, sicer pobudnik razstave.

bi bila drevesa zaradi starosti trhla, in da lahko ogrožajo promet na cesti in pešce na sprehajalni poti oziroma kolesarski stezi. Mnenja, ali je bilo nujno topole zaradi starosti res posekati, so bila deljena: eni so zatrjevali, da druge rešitve ni bilo, drugi, da večina ni bila trhla, kar se je videlo na panjih. Enaka mnenja so bila, ko so pred dvema letoma posekali enoredni drevored in zasadili novega. Takrat sem članek v Porabju naslovil *Grd pogled iz Rakičana v Sóboto*.

Sodelujoči avtorice in avtorji na razstavi o drevoredu topolov, tretji z leve je primarij dr. Lojze Števanec, ki so mu tudi z razstavo in podarjeno sliko čestitali k njegovi 80-letnici.

Drevored topolov, zlasti prvi, dvoredni, je pritegnil tudi umetnike, akademске in ljubiteljske slikarje in fotografe. Naj omenim dva: akademskega slikarja Karla Jakoba in umetniškega fotografa Jožeta Kološa-Kološo. Po spominu, predvsem pa po motivih slikarjev in fotografov, je nastala tudi razstava o nekdanjem rakičanskem drevoredu topolov. Pobudnik za razstavo je bil naš, tudi porabski znanec, zelo aktiven ljubiteljski slikar Ernest Bransberger, sicer pa je sodelovalo deset članov iz skupin *Mavrica* in *Likos*. Ob razstavi, ki so jo v Pokrajinski in študijski knjižnici postavili avtorji sami in brez uradne otvoritve, so čestitali svojemu članu, primariju dr. Lojzetu Števanecu, uglednemu dolgoletnemu zdravniku v Radenski ob njegovi 80-letnici.

E. Ružič

Nauvi vküpní štempli slovenske pa madžarske pošte

Od 24. do 27. majuša so v Mariboru držali razstavo »Maribofila 2012«, na šteroj so filatelisti (šteri se s štemplinami spravljajo) iz 18 rosagov nutpokazali svoje najnovejše pa starejše znamke ali štempline (bélyeg). Tej so bili vöpostavljeni v 750 vitrinaj, zvün slovenski zbirateljski društév (na priliko Filatelistično društvo Maribor – najstarejše v Sloveniji pa z največ člani)

plini vidimo zvün gorenjesinčarske cimprane iže eške piskrene posauđe (piskerčka za vrnje mlejko, štíclí pa kuglof) porabski Slovincov, štere najdemo v varaškem muzeji Avgusta Pavla.

Na slovenskoj strani leko vidimo staro prekmursko meštírijo lončarstvo pa paversko zidinsko erbo. Na štemplini je ranč tak edna lesena iža, štero so zozidali v Filovci leta

Nauva znamka s peštanskim pečatlinom

pa so nutpokazali štempline iz balkanski rosagov, Cipruša, Portugalije, Nemškoga pa Madžarskoga ranč tak. Na razstavi, štero so držali v okviri programov Evropske prestolnice kulture, so leko ljubíteli svoje štempline odavali pa küpüvali tö.

25. majuša so na Maribofili nutpokazali nauvi vküpní štempli slovenske pa madžarske pošte. Glavne motive so vöodebrali s krajine, štera je na grajnci bejdvi rosagov, iz Prekmurja pa Porabja.

Z vogrske strani je na štemplini cimprana iža z Gorenjoga Sinika, rekonstrukcija štere gnes stogi v sombotelskoj Muzejskoj vesi. V originalnoj iži s črnov künjov pa z gniškem sta bila gospodara Jožef Pšihoda pa žena Ilona Lazar, madžarski etnolog János Bárdosi pa je dau ram vrazmopobrati leta 1978. V Somboteli so ga postavili leta 2002. Na štem-

1910 pa je stala na srejdí vesi. Leta 2004 so go prejkznosili v takzvano Lončarsko ves Filovci. Ram je panonska zidina, v šteroj so pod vküpnov strejov živeli pa meli v zadnjom rami živino pa škedjen tö. Najvekši motiv na prekmurskoj strani štemplina je črno žgana pütra, štera je bila najbolje tipična posauđa prekmurski lončarov.

Nauvi »duplanski« štempli je vrejden dvakrat 260 forintov ali dvakrat 92 centov. Fotografije za njega sta napravila József Hajdú pa Tomo Jeseničnik, grafično ga je küpüpostavo Barnabás Baticz.

Na den 25. majuša so leko zbirateli, šteri so si včasik küpili štempli, dobili eške posaben pečatli tö. Vö so dali več kak 100.000 takši štemplinov, če ga što šké dobiti, si leko naurauči na interneti na www.posta.hu/belyeg.

-dm-

Spominčice na püconskom senji

Na risausko nedelo je bilau senje v Püconcaj pred evangeličanskov cerkvov. Na tau senje so bile pozvane Sombotelske spominčice tő. V programi so gorstaupli mlajši domanje šaule (muzikanti in plesci), folklorna skupina KD Janko Divjak iz Kapele in Spominčice iz Sombotela. Program je vodo moški, šteri je biu naravnjeni kak stara ženska, pa se je zvau »Teta Tončka«. Med programom so se večkrat mimo pelali možacke na

Spominčice v Püconcaj

»prprašaj«. Tau so takšni stari biciklinge, šteri motor majo, pa je nej trbej goniti. Na senji so odavali med, medeno srce in vsefele drugo, slamatne vence, vrče pa cejkare s kukarčni lopinj,

Prpraši, senje in publika

kovačke cveke, podkev pa vsefele iz železa. Člani Kulturnega in turističnega društva Puconci so nas s predsednico Katarino Štefanec trnok lepau gorprijali. Po programi smo eške dugo vküper spejvali lejpe slovenske pesmi. Lepau se njim zavalimo za pozvanje in lejpi den, pa je čakamo v Somboteu na nastop in vküпно spejvanje.

Marija Kozar

Zveza Slovencev na Madžarskem | Novice | Programi, prireditve

Zveza Slovencev na Madžarskem
Magyarországi Szlovének Szövetsége

Zveza Slovencev na Madžarskem

Gardonyiyeva 1
9970 Monošter/Szentgotthárd
Telefon: 00 36 94 380 208
00 36 94 552 596
E-pošta: info@zveza.hu

zveza.hu

Pismo iz Sobote

Smej

Pravijo, ka je smej pou zdravdja. Pravijo tou tő, ka tisti, steri se smedjé, duže živé. Dan valati! Dan valati, ka je tou istina gé! Depa, smej ne pride sam od sebe. Za smej trbej vsefele! Kak prvo, človek mora za smej srečen biti. Kak drugo, človek za smej veseli mora biti. Kak tretje, človek za smej brezi velki kmični brig mora biti. Na, tou tretje sam san kcu dau. Tou pa zatoga volo, ka mi je nej do smeja. Nej, spoj mi je nej do smeja! Pa bi se trno rad smedjau!

Vse v koj smo vörvali pa meli vüpanje, kak de nam boukše šlou, se vküper sinjava. Kak aj bou človek srečen pa veseli, ka bi se po tejm leko eške smedjau? Od toga smo se zgučavali v krčmej. Vsikši je emo eden špricer pa tak smo sejdli že dve vöri. Dvej vöri vsikši pri ednom špriceri! Kak bi pa ovak bilou, vej pa so nam tej zmejšani časi bukse pa žepke vcejlak na nikoj djali. Pri drugi stolaj je nika ovak nej bilou. Te pa, samo tak nagnouk rejč prejč vzeme poštaš Laci.

»Tou več tadale nikak néde! Nej, tak ne smej pa tak ne more biti!« je strouso čemere doj pa vő iz sebe. »Vej se pa dun ne püsti-mo tak dola poglednoti! Smej mora biti, brezi smeja smo mrtvi lidgé!« je eške vdaro po stouli.

Mi drugi pa smo ga samo gledali, smo ga gledali pa vsikši si je svoje brodo.

»Ka me gledate?!« nas je začno na red gemati. »Gnes večer se pri meni doma najdemo pa po tejm te vidli, ka vam gučim.«

Tak je povedo pa odišo. Večer smo se rejsan najšli pri njemi. Dola smo si sejli, poštaš Laci pa je povedo, od koga si je brodo. Je vöovado, ka mo se mi eške kak smidjali. Zatoga volo de zdaj pri njemi klub za smej. Tou de takši klub, kama mo se leko ojdli smedjat. Nikšne politike nemo naprej gemali, od nikšni problemov se ne smej gučati, nikšne nevole naprej prinesti. Tou se trno lepou čüje, depa, kak aj človek tou naredi, ka nede od toga brodo, smo se spitavali. Smo se spitavali, un pa je že vedo, ka nazaj povej.

»Zatoga volo, ka vse tou tapozabimo, mo treninge meli. Ja, ranč tak, mujs trbej trenejrati pa po tejm mo se znouva smedjali,« se je un rejsan že naraji smedjau.

Mi smo se poglednoli pa so nam čobe tő tak pomalek že odišle v smej. Po tejm je poštaš Laci naprej vzeu eno pismo, ka ga je nej ta dau. Doj nam je prešto, kak se ena ženska kori s svojo sestro zavolo erbije. Takšo je tam pisalo, ka smo se od smeja skur vküper pocükali. Na, po tejm sam ge rejč prejč vzeu. Začno sam pripovejdati od moje tašče Regine, trno čedne ženske. Samo sam pravo, ka moja tašča Regina, trno čedna ženska, že so ništerni rejsan cükali od smeja. Gda pa sam povedo, kakši obed je sküjala sleignjo nedelo, so me od smeja prosili, aj takšo več ne gučim. Aj takšo več ne gučim, ka leko stoj od smeja eške mrgé. Tak smo se smedjali, ka smo kuman čakali, ka se znouva najdemo. Pa zdaj té naš klub za smej že redno dela. Vsikši den smo vse bole dobre vole pa vse menje brodimo na vse, ka se godi kouli nas.

V toum našom klubi pa dun velko pasko moramo meti. Trno velko brigo mamo, ka se smedjemo samo v našom klubi. Tou pa zatoga volo, aj nas naši prejnji vpamet ne vzemajo, ka srečni pa veseli lidge eške kouli ojdijo.

»Vej je pa pri nas ranč nej tak lagvo, kak gučijo. Poglednite naše srečne pa vesele lidi,« bi leko prajli pa si brž vözbrodili nouve pocije, pocije na smej.

Miki

... DO MADŽARSKE

Vlada predstavila koncept zakona o kmetijskih zemljiščih

Prejšnji teden je minister za kmetijstvo predstavil koncept zakona o kmetijskih zemljiščih, ki ga vlada želi obravnavati v okviru t. i. nacionalne konzultacije. Kmetijstvo je na Madžarskem strateška panoga, ki ima prioriteto. Namen vlade je, da bi podeželje postalo vse bolj konkurenčno, je povedal minister Sándor Fazekas in dodal, da bo vlada branila madžarsko zemljo, ki je zaklad države in nudi preživetje madžarskim ljudem. Osnovno načelo novega koncepta je, da naj bodo lastniki oz. najemniki kmetijskih zemljišč ljudje, ki le-ta tudi obdelujejo. S tem se želi vlada izogniti špekulacijam domačih ali tujih interesentov. Zakon bo določil tip kmetij in na podlagi tega določil, koliko kmetijskih površin lahko obdelujejo posamezne kategorije. Za »praktetijo« se bo štela kmetija z manj kot 50 hektarov površine, družinske kmetije bodo imele od 50 do 500 hektarov zemlje, velegospodarstva pa nad 500 hektarov. Zgornja meja najetih kmetijskih površin bo 1200 hektarov.

Vse več napadov zaradi drugačnosti

Na Madžarskem doživi v zadnjem obdobju vse več ljudi, manjšinskih ali verskih skupnosti, napade zaradi drugačnosti. Eklatantni primer za to je, da je neznanec prejšnji torek v Budimpešti na cesti žalil mednarodno priznanega znanstvenika, upokojenega judovskega glavnega rabina dr. Józsefa Schweitzerja.

Mazsihisz (zveza judovskih cerkvenih občin) je napad ocenila kot nov primer sovražnih pojavov, ki v zadnjem obdobju preplavljajo Madžarsko. Neznanec je na budimpeštanski ulici stopil k upokojenemu rabinu, ga zmerjal in izjavil, da »sovraži vse Jude«. Zveza je obsodila primer in pozvala vse ljudi in tudi vlado, naj storijo vse, da se podobni primeri antisemitizma ne bi ponavljali. Tako vlada kot predsednik države in tudi stranke so omenjeni primer obsodili, le stranka Jobbik je dodala, da bi morala vlada s podobno vehemenco obsojati tudi napade na zamejske Madžare.

Mi, Senčarge vküpdružimo

Gda sem prejšnji keden na tej zmišlavo, kama najdem reportažo delat, gnauk mi samo telefon cinga. Iz Slovenske vesi Gusti Čuk me je zvau, aj dem kak najprvin v Ves, če škem dobro reportažo delati. Zaman sem ga spitalo, nika mi je nej vōvado, ka bi bila tema reportaže, samo tau mi je pravo, kama moram titi. Fejst sem si zmišlavo, ka naj zdaj delam, tau mi je tō na pamet prišlo, leko ka ma samo za norca majo. Vseedno, sem mislo, če se ne posreči, te dem tadale drugoga iskat. Tak sem te prišo v Slovensko ves k Šteikarni, gde sta Gusti pa Tomi vanej na njivi okapala.

- »Ka je v tejm tak veliko delo, ka vūva okapata?« sem je začno spitalo. Gusti se je samo posmativo, Tomi pa gleda samo tak zbejlim, zato ka on od tau ga sploy nika nej znau, ka pridem reportažo delat.

»Dja samo pomagam njim okapati,« pravi Gusti, »dapa reportažo nej z nama trbej naprajti, liki z Rožikov.«

- Sto je ta Rožika?

»Šteikarna Roži je mati od Tamaša, po možej so pa Bartakovič, idi notra tam te že čaka.«

- Zdaj si me dobro nanje vzejo, gvūšno ka Rožika od tau ga tō nika ne zna-jo, me pravim, pa den nutra v kučo. Tak bilau, oni so tō nika nej znali od tau ga, ka me je Gusti taparštōlo.

»Tauga vraga ge gnauk bujam,« so prajli, »zdaj aj pride pa aj doj parklaja, zato ka ge nika ne znam parpo-vejdati.«

Ešče srečo sem emo, ka so Rožika mena žlata, pa etak sem te zato nika znau spitalo od njij.

- Roži, vi tak lepau gučita slovenski, nej zaman, ka ste z Gorejnjoga Senika sé prišli.

»Materno rejč ne moreš

pozabiti, istino, mam dva sina, pa samo vekši zna slovenski gučati, menši on bola nemški, zato ka vanej v Avstriji dela že dvajsti lejt kak pek. Po pravici moja

Šteikarna Roži pa dva sina

materna rejč je nemška, pa znam gučati tō, če trbej, nemški.«

- Kak je leko vaša mater- na rejč nemška, če ste se na Gorejnjom Seniki na-rodili?

»Zato ka je moja mati iz Avstrije prišla prej na Gorej-

ostali, ka so tam delali.«

- Kelko bratov mate vi?

»Tri sem mejla, dapa več samo Djauži žive v Števanovci, drugiva sta mrla. Najstarejši v Kanadi, Trom-

bi pa tū v Varaši je živo.«

- Gda je najstarejši v Kanado odišo?

»On je petdesetšestoga leta odišo, gda je revolucija bila. Domau je iz dela prišo, mujo se je pa zravno, pa potistim smo ga že več nej vidli. Leko bi on v Avstriji tō

Na starom kejpi, gda se je brat ženo, z možaum Pištinom (stogita druga pa tretji od prave)

nji Senik. Oča je tam vanej delo, tam sta se spoznala, pa te je ona na Gorejnji Senik prišla. Najstarejši brat se je eške v Avstriji narau- do, pa kak pravijo, moj dejdek ga je v förtoki domau prineso, zato ka na sedem mejsecov se je naraudo. Stariške so pa eške vanej

austo, zato ka tam je emo edno, samo ona ga je eške pred tistim zagnala, zato ka je on taši srmak biu. Gda je že v Kanadi biu, te ga je probala nazaj zvati, dapa te pa že on nej prišo nazaj. Tam se je oženo pa tri pojbe je emo.«

- Vi ste na Seniki ostali?

»Nej, mi smo petdesetšestoga leta tū sé v Varaš prišli, zato ka so stariške tū ram zidali kak je Bethlen utca. Te je eške tam vse prazno bilau, mi smo bili drugi, šteri smo tam začnili zida- ti.«

- Kak se je vam tam vid- lo?

»Dobro je bilau, dapa ge sem tam nej dosta bila, zato ka sem se oženila pa te tak sem sé v Slovensko ves prišla.«

- Vaša mati je iz Avstrije bila, gda ste vi mali bili, kak je z vami gučala?

»Mi smo vsevküper gučali, ranč kak je prišlo, zato ka ona je te že slovenski pa vogrski tō znala. Ge sem se vse te tri gezike, ka je znam, tak navčila, ka sem se vejn ranč nej včila. Doma smo gučali vsefela, pa tak sem si te tau zapomnila. Moji mlajši so že nej tak, vekši on bola zna slovenski, menši pa nemški, istino, on že dvajsti lejt dela v Avstriji kak pek.«

- Gda ste vi sé v Varaš prišli, te ste kama šli delat?

»Ge sem v ciglence odla delat pet lejt, gde smo te prekle-

te cigle zdigavali pa vozili po traklini. Tam sem se te spoznala z možaum, pa sem ušla rodit vekkšoga sina. Nazaj sem več nej ušla, zato

ka v židani fabriki so mi spravli delo, ka je dosta ležejšo bilau kak v ciglenci. Pa te od tistac, iz židane fabrike sem ušla v penzijo. Fabriko so nej nadugi po- tejm tak zaprli. Ranč tak je moj mauž iz ciglenc tū v židano fabriko ušo, gde je osemnajset lejt delo, dočas,

ka je nej mrau.«

- Kak se je pa tau zgaudi- lo?

»Tau sama ne vejim, zato ka tisti den, gda je mrau, je sploy nej tak vōgledo, kak šteri mirati šké. Predpod- nevom smo okapali, pa gda smo domau prišli, te je eške on s kravami nazaj ušo po senau. Gda je senau domau parpelo, te je eške dočas travo kosit ušo kravam, ka sem ge obed segrejvala. On je prvin zgotauvo, pa si je dočas dola na stumbe vseu. Gda sem ge vōprišla, ka bi šli gejst, te je on že tak na košar biu nagnjani. Ge sem eške tak po noriji prajla ka: Jaj, naš Pištak je pa mrau'. Tak je bilau, več je od tistec nej gorstano, pa je doktor probo vsefela, gda je vōprišo, več je nej k sebi prišo. Niške je nej vōpravo, ka je emo za bajo, dapa ge tak mislim, ka njega je kakšna fčela ali ovca škipnila na grli, pa od toga se je zasa- po. Zato ka takšno bajo je nej emo, kakšne papire je doktor vōpostavo, ka zaka je mrau. Tau je, vejš, kak strašno bilau, eške taprajti je žmetno, pa tauma je že petdvajsti lejt, ka je mrau.«

- Kak je te bilau potistim?

»Tisto gesen smo vse tri krave, ka smo je meli, vse smo je taodali. Od tistoga mau samo svinje mamo, nika dūrgo nej, pa edno malo njivo, ka delamo. Ge sem v penziji pa več ranč ne ladam tak delati, mena dojde te vnauge rauže po- lejevati, ka mena sin sé zvla- či iz Avstrije. Zdaj menši sin pa Gusti ranč na njivi tikvi okapata, zato ka je zdaj doma.«

- Kak tau, ka Gusti tū pri vas pomaga okapati?

»Vejš, kak je tau, mi Senčar- ge (Seničani) tū v Sloven- ski vesi vküpdružimo.«

Karči Holec

OTROŠKI

PRIPOVEJSTI VESELOGA FUDAŠA

Skur niške je nej vedo, kak se zove. Vsikši pa ga je pozno. Skur niške je nej vedo, kelko je star. Vsikši je samo vedo, ka je na toum svejti.

Skur niške je nej sejdo, gda je svoje fude raznok potegno. Skur niške je nej vedo, kak dugo že igra. Niške pa je nej sneni grato, gda je začno pripovedjati svoje prpovejsti. Leko, ka so se za istino zgodile, leko pa, ka nej. Depa, vsigdar ostanejo prpovejsti veseloga fudaša.

Čakate vi, čakam ge!

Veseli fudaš je ednoga trno kmičnoga dneva sejdo v krčmej. Venej se je dež sipavo, un pa je sejdo na svojom mesti. Je sejdo tam, kak je vsigdar šegau emo. Pa neje sam tam nut biu. Dosta lidi je sedelo. Kak bi pa ovak? Nejso domou mogli, tak se je dež lejvo iz kmični oblakov.

»Ve pa té svoje fude raznok potegni, ka de tak malo bole vesélo!« si je zmislo krčmar.

Naš veseli fudaš pa je najprva nika nej na tou povedo. Samo si je oblezno lampe pa so vsi vedli, ka gvušno kakšno svojo prpovejst povej. Pa je ranč tak bilou tō. Depa, kak povejdano, nej tak brž. Pomalek je začno.

»Tou je bilou gnouk davnik. Pa je ranč takši den biu. Držali smo veselico. Smo držali veselico, ge pa moja banda. S tistim krčmarom smo se tak pogoudili, ka neka pejnez un da, druge pejneze pa aj vküper pobejramo pri lidaj. Dobro, smo prajli. Ka je mali, ka me gledaš?« je pogledno pojbiča, té pa se je potülo svojmi atini ta pod stolec. »Ranč tak je bilou, kak vam zdaj tou gučim. Ranč tak pa nikak ovak nej. Kak povejdano; igrali smo tak, ka je streja na krčmej ranč nej mokra ostanola. Igrali smo kak kakši najvejši vijer, uni pa so plesali, ka so noge vse po lufti lejtale. Depa, eden pa nej edna od nji je eške ednoga maloga pejneza nej za muziko dau. Pa kak je šega, zmejs malo pauze mora biti. Pa je bila tō. Depa, zdaj je ovakša pauza bila. Nej kratka, takša vse bole duga pa vse bole duga je gračüvala pa vse bole se je vlejkla. Krčmar je že kouli nas skako, aj se kcu j k deli vzememo. Mi pa smo ga ranč nej škeli poslušati. Gda je že tretjo pout k nam prišo, smo gora stanoli. Tak je že vse vövidlo, ka mo začnoli igrati. Ja, tak je vövidlo. Depa, stau sam ge s svojimi fudami. Stau je naš goslar, stau naš trombi tō. Pa smo vsi tak stali. Smo gora stanoli pa so gora stanoli lidge tō. So tak stali, ka so plesati začnoli. Mi pa nika. Tiüma so bile fude, tiüma je biu naš trombi, tiuma so bile gosli, boben tō pa gitara ranč tak. Lidge so se pomalek začnoli gledati, ka de zdaj. Pa so se po tejm že sinjavali z lakejtami. Na, zdaj sam ge na rej d prišo:

- Čakate vi, čakamo mi!

Najprva so nej razmeli. Gda pa sam tou ške gnouk povedo, so dun razmeli. Tak nagnouk so začnoli pejnezi vküper leteti. Ojdili so eden po drugom, samo aj tadale igramo. Telko pejnez je vküper priletelo, ka sam je v škafi domou neso. Leko mi vörvlete ali pa nej, depa, tak je bilou. Naše noute pa so se čüle vse do rane meše.

Na toum mesti je veseli fudaš enjo prpovejdati. Lidge so se gledali. Nejso najbolje razmeli. Nejso njemi najbolje vörvali. Un pa ji je samo trno naraji pogledno.

»Lačen sam, žeden sam. Moja buksa je vcejlak prazna. Čakate vi, čakam ge,« njim je pravo.

Na, po tejm so razmeli. Brž se je na njegvom stoli najšla kusta klobasa, krüj pa eške vsefele drugoga. Njegva posnaca je nagnouk puna gratala pa pejnezi so cinkali po stoli. Veseli fudaš je svoje fude naprej vzeu pa je začno vlačiti, kak gda je najbolje mla di biu. Njegve fude so igrale vse do te, gda se je začnola rana meša.

Miki Roš

MLADA PORABKA PREJELA NAGRADO

KOTIČEK

Sekcija porabske mladine pri Klubu prekmurskih študentov se je ustanovila lansko leto in trenutno šteje približno 25 članov. Od teh so nekateri študenti, dijaki ali pa so že zaposleni, ampak so povezani s slovenščino in še spadajo med mlado generacijo. Ena od njih je tudi Nikoleta Vajda Nagy, ki živi sedaj v Monoštru, prej pa je bila doma v Sakalovcih.

Zakaj pa pišem o njej? Ker je Urad Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu letos že desetič podelil nagrade najboljšim diplomskim, magistrskim in doktorskim delom, povezanim s Slovenci v zamejstvu in po svetu. Naša zvesta članica, Niki je prejela tretjo nagrado za diplomsko delo z naslovom »Spremljanje medijev slovenske manjšine v Porabju«. Ukvarjala se je s tremi manjšinskimi porabskimi mediji, in sicer s časopisom Porabje, Radiem Monošter in televizijsko oddajo Slovenski utrinki. Za to je rabila veliko

časa in energije, ampak mislim, da se je splačalo.

22. maja je s svojimi družinskimi člani obiskala glavno mesto Slovenije, Ljubljano, kjer je potekala slavnostna razglasitev in podelitev pri-

znanj, ki jih je podelila ministrica, gospa Ljudmila Novak.

Vodstvo ter člani Sekcije porabske mladine in Kluba prekmurskih študentov smo zelo ponosni, da so tudi naši mladi člani uspešni. Zato smo z majhnim darilom tudi mi čestitali naši članici, Nikoleti. Želimo ji veliko uspeha tudi v prihodnje!

Martina Zakoč
predsednica Sekcije porabske mladine

Izdelava papirnatih rož

18. maja smo imeli spet delavnico v Küharjevi spominski hiši. Zdaj smo poskusili delati papirnatih cvetlice. Povabili so ženske, gospo Emo, Helgo in Ciliko, da bi nam pokazale, kako so delali nekoč rože iz papirja. Deklice in dečki smo v enakem številu šli na delavnico in smo napravili lepe cvetlice. Pridno smo sodelovali in na koncu smo z veseljem nesli domov rože, ki smo jih naredili. Dobili smo še za darilo cvetlice, ki so jih pripravile ženske že doma.

Bilo je zelo zanimivo in koristno, saj smo spet lahko spoznali eno od starih šeg.

Učenci 5. razreda
DOŠ Gornji
Senik

KAUT

